

ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 187/2517

พนักงานอัยการจังหวัดปทุมธานี

โจทก์

นายฮ้อยตวง แซ่เตี๋ย

จำเลย

พ.ร.บ.ยา พ.ศ.2510 มาตรา 102, 126

พ.ร.บ.ควบคุมโรคภัณฑ์ พ.ศ.2495 มาตรา 9

ป.อ. มาตรา 32, 33

มาตรา 126 แห่งพระราชบัญญัติยา พ.ศ. 2510 บัญญัติว่าเมื่อมีการลงโทษตามมาตรา 101,111,117,118,119,120,121 หรือ 122 ให้ริบยาเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการผลิตยารวมทั้งภาชนะหรือหีบห่อบรรจุยาที่เกี่ยวข้องกับความผิดในคดีให้แก่กระทรวงสาธารณสุขเพื่อทำลายเสียหรือจัดการตามความเห็นสมควรนั้นเมื่อศาลพิพากษาว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดตามมาตรา 102 จะนำทบัญญัติในมาตรา 126 มาใช้บังคับในการริบยาของกลางไม่ได้

จำเลยเป็นผู้ขายยาและเวชภัณฑ์ต่าง ๆ อันเป็นโรคภัณฑ์โดยไม่ปิดป้ายแสดงราคาเป็นความผิดตามมาตรา 9 พระราชบัญญัติควบคุมโรคภัณฑ์ พ.ศ. 2495 นั้น ความผิดของจำเลยอยู่ที่การงดเว้นไม่ปิดป้ายหรือแสดงราคา ยาอันเป็นโรคภัณฑ์ของกลางจึงไม่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด ทั้งไม่ใช่ของที่จำเลยใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำผิด (ไม่ริบ)

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้ขายยาแผนปัจจุบันเฉพาะยาบรรจุเสร็จที่ไม่ใช่ยาอันตรายหรือยาควบคุมพิเศษ ได้บ้างอาจขาย มีไว้เพื่อขายซึ่งยา (ชนิดต่าง ๆ ที่ระบุชื่อมาในฟ้อง) อันเป็นยาอันตรายตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข เป็นการขายยาไม่ตรงตามประเภทของใบอนุญาต และมีได้รับใบอนุญาตจากผู้อนุญาตตามพระราชบัญญัติยา และได้บ้างอาจฝ่าฝืนกฎหมาย โดยไม่มี ไม่เขียน ไม่พิมพ์ป้ายแสดงราคา ยา กับกระบอกสำหรับฉีดยา อันเป็นโรคภัณฑ์ที่จำเลยมีไว้สำหรับจำหน่าย ให้ถูกต้องตามลักษณะและวิธีการซึ่งบัญญัติไว้ในพระราชกฤษฎีกาควบคุมโรคภัณฑ์ พ.ศ. 2495 ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติยา พ.ศ. 2510 มาตรา 12, 19, 101, 102, 126 ประกาศกระทรวงสาธารณสุขระบุยาอันตราย ลงวันที่ 8 มกราคม 2511 พระราชบัญญัติควบคุมโรคภัณฑ์ พ.ศ. 2495 มาตรา 3,4,5,6,9 พระราชกฤษฎีกาควบคุมโรคภัณฑ์ พ.ศ. 2495 มาตรา 3,4,5 พระราชกฤษฎีกาให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมโรคภัณฑ์ พ.ศ. 2495 (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2497 มาตรา 3 กฎกระทรวง พ.ศ. 2495 ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมโรคภัณฑ์ พ.ศ. 2495 ข้อ ง. และสั่งริบของกลาง

จำเลยให้การรับสารภาพ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยผิดตามพระราชบัญญัติฯ พ.ศ. 2510 มาตรา 102 พระราชบัญญัติควบคุมโรคภัณฑ์ พ.ศ. 2495 มาตรา 9 ลงโทษตามพระราชบัญญัติควบคุมโรคภัณฑ์ พ.ศ. 2495 มาตรา 9 ซึ่งเป็นบทหนัก ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้กึ่งหนึ่งแล้วจำคุก 2 เดือน ปรับ 500 บาท โทษจำคุกรอไว้ 1 ปี ของกลางเป็นโรคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับความผิดตามพระราชบัญญัติควบคุมโรคภัณฑ์ พ.ศ. 2495 มาตรา 9 จึงให้รับ

จำเลยอุทธรณ์ขอให้ยกโทษจำคุกและคืนของกลาง

ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ในเรื่องโทษและของกลาง เป็น ให้ยกโทษจำคุกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 55 คืนของกลางให้จำเลย นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

โจทก์ฎีกาว่า ยาโรคภัณฑ์ของกลางเป็นของควรต้องรับ

ศาลฎีกาวินิจฉัยฟังข้อเท็จจริงตามศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า จำเลยเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้ขายยาแผนปัจจุบันเฉพาะยาบรรจสุเสร็จที่ไม่ใช่ยาอันตราย หรือยาควบคุมพิเศษ ได้บังอาจขายยาและมีไว้เพื่อขายซึ่งยาชนิดต่าง ๆ ตามฟ้องซึ่งเป็นยาอันตราย เป็นการขายยาไม่ตรงตามประเภทใบอนุญาตโดยไม่ได้รับอนุญาต และจำเลยเป็นผู้ขายยาและเวชภัณฑ์ต่าง ๆ อันเป็นโรคภัณฑ์ประเภทยาและเวชภัณฑ์ไม่ปิดป้ายแสดงราคาตั้งกล่าว และกระบอกสำหรับฉีดยาอันเป็นโรคภัณฑ์ที่จำเลยมีไว้สำหรับจำหน่ายให้ถูกต้อง

ที่โจทก์ฎีกาว่า การกระทำของจำเลยนอกจากจะเป็นความผิดฐานขายยาไม่ตรงตามใบอนุญาตแล้วยังถือว่าได้ขายยาอันตราย ยาควบคุมพิเศษโดยไม่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายอีกด้วย ยาของกลางจึงต้องรับตามมาตรา 126 นั้น เห็นว่า บทบัญญัติพระราชบัญญัติฯ พ.ศ. 2510 มาตรา 126 บัญญัติว่า เมื่อมีการลงโทษตามมาตรา 101 มาตรา 111 มาตรา 117 มาตรา 118 มาตรา 119 มาตรา 120 มาตรา 121 หรือมาตรา 122 ให้รับยาเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการผลิตยา รวมทั้งภาชนะหรือหีบห่อบรรจุยาที่เกี่ยวข้องกับความผิดในคดีให้แก่กระทรวงสาธารณสุขเพื่อทำลายหรือจัดการตามที่เห็นสมควร คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติฯ พ.ศ. 2510 มาตรา 102 ฉะนั้น จึงจะนำบทบัญญัติมาตรา 126 มาใช้บังคับในการรับยาของกลางในคดีนี้ไม่ได้

ที่โจทก์ฎีกาว่า ยาโรคภัณฑ์ของกลางในคดีนี้เป็นโรคภัณฑ์ซึ่งเกี่ยวข้องกับความผิดตามนัยความหมายแห่งมาตรา 9 พระราชบัญญัติควบคุมโรคภัณฑ์ พ.ศ. 2495 ควรรับ นั้น เห็นว่าความผิดของจำเลยอยู่ที่การงดเว้นไม่ปิดป้ายหรือแสดงราคา ฉะนั้น ยาของกลางจึงไม่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดของจำเลย ทั้งไม่ใช่สิ่งของที่จำเลยใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำผิด

พิพากษายืน

(ดวง ดีวาจิน - ชานินทร์ กรัยวิเชียร - มงคล วัลยะเพ็ชร)

หมายเหตุ